

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

13.daļa: Virsotņu Ceļš.

1.nodaļa: Īsākais ceļš – varoņdarba ceļš.

12.

Apņēmības smaids – labākais pavadonis. Vajag atzīt mērķi un iekļauties Skolotāja plānā. Katra iekārošana ir kaitīga, bet tiekšanās uz varoņdarbu vajadzīga. Vēlēšanās nav varoņdarbs. Varoņdarbs ir nepieciešamības apzināšanās. Vēlmes var augt; no vēlmēm var atteikties vai to pārgrozīt. Straume traucas nevis atkarībā no vēlēšanās, bet atkarībā neizbēgamas nepieciešamības. Gars zina, kur ir vēlēšanās pamudinājumi un kur – nepieciešamības klints. Redzu, kā plūst patiesības straume, nekas nevar aizsprostot tās ceļu. – Cik bieži ticībā izrunāts Valdoņu Vārds palīdz radīt palīdzības tiltu. Mēs redzam ne tikai visu skaisto vien. Strādājot pie cilvēces bieži jāmazgā rokas. Un kad jums mēdz būt smagi, neattieciniet to uz sevi, bet atcerieties par pasaules ietekmes viļņiem. Tikai ar pilnīgas nepieciešamības apziņu pārpeldēsiet. Lūk, tumšo darba paraugs: - vispirms iesēt neticību, tad pārpludināt ar vēlmēm un pārspīlēt tās līdz noziegumam, un tā ievākt divkāršu ražu. Padomājiet, kā izteikties cilvēcei saprotamāk. Pie Mums bez svētās valodas ir vēl klusēšanas valoda. Atteikšanās un noliegšanas nožēlu valoda plēš goda tērpa malas.

13.

Spīdekļi ļauj paātrināt cilvēces attīstības ceļu. Tagad vēl par Pasaules Māti – Māte ir skaistums; - miers, pašuzpurēšanās; tieši ar šiem diviem pamatiem atveras vārti. Tilts starp planētām, rasu apļu saīsinājums atrodas šajos divos pamatos.

Kāpēc iet pakāpenības ceļu, ja viens apskaidrojums pacels pāri robežām. Tas, kura ceļš ved uz tālo pasauli, parasti pēc aiziešanas no zemes sastop vēstnesi. Šim vēstnesim atbrīvotais saka, vai viņš izvēlas jauno ceļu, vai arī atkal no jauna palīdzēs zemei. Protams, daudzi izvēlas jauno ceļu, bet ir arī tādi, kas izšķiras par ceļu šeit. Patiesi, labāk nogaidīt augu valsti un apiet kukaiņus. Var apiet pat veselu planētu.

14.

Patlaban smagajās Marsa tuvošanās dienās, kad pagātnes zemākās strāvas nedod miera, Mēs domājam tikai par nākotni.

Nebijušas planētu novirzīšanās palīdz apziņas atmodai. Izplatījums top blīvāks un Marsa staru pārpludinās Pasaules Mātes Gaisma.

15.

Draugi! Četrus akmeņus lieciet savas darbības pamatos. Pirmais – cieņa pret Hierarhiju. Otrs – Vienotības apziņa. Trešais – Samērības apziņa. Ceturtais – kanona – “ar Dievu tavu kungu”, pielietošana. Pirmā nostiprināšanai pieaiciniet visu savu mīlestību. Atcerieties savas bērnības labākos smaidus, visgaišākos saules starus un pirmo putna dziesmu aiz loga. – Otram – bruņojieties dienas ieročiem, sameklējiet savas darbības bruņas un atsvaidziniet uztveri ar skaidra ūdens malku. Trešam – izvēlieties sava darba istabā visaugstāko un stāvāko līniju un nesauciet to par Plāna samēru domās. Visas nebūšanas, uztraukumus un pagurumu pielieciet Pasaules Plāna apmēru un, tā salīdzinādami neatradīsiet ne mazākās vietas maldīgām sajūtām.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAIKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

13.daļa: Virsotņu Ceļš.

1.nodaļa: Īsākais ceļš – varoņdarba ceļš.

16.

Labākie svētā Grāla cīnītāji lai pulcējas uz varoņdarbu. Augstāks par visiem priekiem ir varoņdarba smaids. Smaidīdami pieņemiet varoņdarba kristības. Smaidīdami izrunājiet stingrāko pavēli. Skolotājs iet aiz jums. Kaujā atbalstīs jūsu roku un Apspriedē norādīs Lēmumu. Visur aiz jums iet sardze. Laiks skrien, steidzieties nodrošināties ar zināšanām. Līksmi pieņemiet varoņdarba dzedrumu.

17.

Teikšu. – liela ir dažādība citās pasaulēs. Nosauciet cilvēku, un Es pateikšu jums viņa evolūciju, bet norādīt kopēju likumu gandrīz neiespējami.

Gara lepnums – pakāpe uz varoņdarbu. Ja visi cilvēki būtu gara valdnieki, tad nebūtu ne puses ļaunuma.

18.

Cieši noslēdziet bruņu cepuru sejsegus. Uz notikumu robežas – klusēšana. Kaujas priekšvakarā klusi sagatavojiet ieročus. Ja agrāk mēdza iet cauri pilsētām, ļaužu izsaucienu pavadīti, tad tagad iziesim rīta ausmā klusēdami. Ja agrāk dārdēja apsveikumi, tad tagad – varoņdarbs. Mums top smagi no ļaužu cieņas izrādīšanas. Labums un dzedrumi – viens jēdziens.

Agrāk Mēs piesūtījām miera zaru. Agrāk Mūsu simbols bija balodis, tagad varoņdarba kauss. Jo katram gadsimtam ir savs simbols.

19.

Cieniet domas plašumu. Mācu jūs cienīt gribas milžus. Sasiešu jūsu tuvumā Svēto Mezglu – neredzamo. Mūsu pavēle – ņemt plecos liecību par Manu Atnākšanu. Paceliet smago Vairogu ar savas apziņas stipro gribu. Sacīšu: “Valdoni, palīdzēšu Tavai zemei, mans gars ir tērpts bezbailības bruņās. Gaiši deg vairogā Tava zvaigzne. Uztveršu vairogā visas tavu pretinieku bultas. Gribu palīdzēt Tev.”

20.

Lūk, Mēs sūtīsim septiņus kalpus uz tirgu pēc vīnogām. Ko Es redzu? Pirmais pazaudējis iedoto naudu. Otrs to apmainījis pret reibinošu vīnu. Trešais noslēpis. Ceturtais nav pazinis negatīvās vīnogas. Piektais pārbaudīdams gatavību, saspiedis visu ķekaru. Sestais izvēlējies saprātīgi, bet aiz neuzmanības pagrūdis un izbārstījis. Septītais atnesis gatavu ķekaru un atradis lapas, ar ko izrotāt. Tā septiņi nogājuši vienu un to pašu ceļu un vienā laikā. Ievērojiet Jaunās Pasaules nosacījumu. Atdosim kā garu tā arī miesu, jo nav bijis lieliskāka varoņdarba. Ieskatu, ka pārdzīvojam vissarežģītāko laiku. Notikumu refleksi drūzmējas pie vārtiem. Jūs zināt, kā traucas kuģis pa viļņiem. Tāpēc, patiešām, barība jādod nevis dzirdei, bet garam.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

13.daļa: Virsotņu Ceļš.

1.nodaļa: Īsākais ceļš – varoņdarba ceļš.

21.

Par magnetu ieguldīšanu. Magnēts kaldina planētas evolūcijas projekciju. Magnēts izpauž nemaldīgumu. Magnēts apstiprina cilvēces ceļu. Magnēts mēdz būt vairāku veidu: vai nu neskaldītais vadošās planētas ķermenis, vai ķermeņa daļa, savienota ar pārējām daļām; vai arī svešs priekšmets, kas guvis savienojumu ar magnētu caur pieskaršanos. Magnēts, vai nu paliek neredzams, pievilkdams notikumu straumi, vai kalpo kā apzinīgas darbības centrs, vai arī apskaidro cilvēku, kas viņu atradis.

Cilvēces vēsturē redzams, ka magnētu tīkls, līdzīgi ceļu rādītājam ugunīm ir uzliesmojis. Kā tad magnēts otrādi? Viņš pārvērš darbībā izplatījumu idejas. Daudz magnētu guļ zem pilsētu pamatiem. Daudzi tikuši atrasti. Atkārtoju, ka briljantu simbols no izplatījuma sūtītajā meteorā, jāsaprot zinātniski.

Jāsalasa visi rīta un vakara mirkļi. Inertā vasarnieku dzīve beigusies, sākas varoņdarba ausma. Liktenis gatavs atbildēt par visām grūtībām, bet pieņemiet. Stars spēj izlauzties arī caur logu.

22.

Mana Pavēle – izprast notiekošā jēgu. Kā Es apsolīju dot šodien Pavēli, tā arī jūs esiet gatavi darbībai. Ja Redzēšu, ka jāiet ceļā uz kamieļiem – ejiet!

Ja Redzēšu, ka vajag lidot – lidojiet!

Ja Redzēšu, ka jāpeld – peldiet!

Ja Redzēšu, ka jālien alā – lieniet!

Ja Redzēšu, ka jāierodas pusnaktī – ierodieties!

Ja Redzēšu, ka jāpasteidzas pirms ausmas – pasteidzieties.

Ja Redzēšu, ka svētums jāaizsedz ar vairogu – aizsedziet.

Ja Redzēšu, ka nevajag aizsnausties – neaizsnaudieties!

Ja Redzēšu, ka vajag Man ticēt – ticiet!

Un jūsu mantrams būs: “Palīdzēšu celt Tavu Pasauli, Pasaules Mātes un Mana Tēva vārdā!”

Pastiprināsim Mūsu Spēku ar gatavības uguni un iesim pa zelta smiltīm, jo ejam pie Valdoņiem.

23.

Atteikšanās ceļš no dzīves nevēdzībām aicinās garu uz patiesiem meklējumiem. Pēc tam pasaulu sakaru acīm redzamība piespiedīs sākt domāt zinātniski. Šī doma, šī neizteicamā, ir garīgās disciplīnas sākums. Šie meklējumi, kas atbrīvoti no visa personiskā, pamodina darbības refleksu – tā vārds ir – varoņdarbs.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

13.daļa: Virsotņu Ceļš.

1.nodaļa: Īsākais ceļš – varoņdarba ceļš.

Vispār, vārdu Svētais, labāk aizstāt ar pilnīgi noteiktu apzīmējumu Varonis – cīnītājs. Varoņdarba izpaušumi dzīvē nemitēsies un Mēs bez liekulības varēsīm taisīt slēdzienus par acīmredzamām parādībām. Vajag ar rokām veikt dzīves varoņdarbu.

24.

Nejaušība ir rosīguma māsa. Rosība varoņdarba māsa. Varoņdarbs uzvaras brālis. Jo katrs varoņdarbs satur sevī uzvaru, varbūt neredzamu, bet spējīgu iekustināt izplatījuma dzīles.

25.

Var atstāstīt pamācošu gadījumu, kā negaidīts derīgs darbinieks sasniedza Mūsu Vienkopu. Jūs jau zināt, ka pirms galīgas pārvākšanās pie Mums, mēdz būt īpaši fiziska vājuma brīži – tas izskaidrojams ar centru viļņveidīgo stāvokli, ir iespējami ģīboņi, spazmas, skumjas un dažādu centru sāpes.

Kad mūsu draugs bez mērķa staigāja pa kalnu taku, un pieradis pie tāliem gājieniem, pārgāja aizsargāto robežu, tur viņš iekrita dziļā ģībonī. Un ko Mums rādīja Mūsu tālskatāmie aparāti? Draugs guļ uz ļoti bīstamas kraujas un pie viņa tā steidzas kāds no karavānas noklīdis ģeogrāfiskās biedrības ekspedīcijas loceklis, pats izsalcis un bezspēcīgs, paceļ Mūsu Draugu, kurš ļoti liela auguma, un nes to pa taku. Tikai ar nervu spriegumu var izskaidrot, ka viņš spēja pacelt šo nastu. Kad pienāca Mūsu Sūtņi, tad pats ceļotājs bija iekritis vēl dziļākā ģībonī. Pārmērīgā nasta bija padarījusi viņu par līdzdarbinieku. Tagad viņš pārrauga ceļu aizsardzību un nodarbojas ar vēsturiskiem pētījumiem. Viņš bieži atkārto: “Nebīstieties no pārmērīgas Nastas! Protams, viņam bija iemesls atrasties Mūsu Kalnos.

Ienaidnieku parādīšanos vajag vest sakarā ar sevišķi slimīgu stāvokli, ko Es jau pieminēju. Cilvēciski un viegli saprotams, cik nepatīkama kādam ir Mūsu Vienkopa. Nav nemaz jābūt burvim, lai saprastu, ka kāds pūlas aizkrustot ceļu; bet šie ienaidnieki nav ne no jūsu, ne Mūsu, bet apgaismības naidnieki, no kuriem nevar ne izbēgt, ne izvairīties. Tāpēc ieteicams ņemt lietas tādas, kādas tās ir un nebīties no pārmērīgas Nastas.

26.

Var jautāt – kā noiet līdz pēdējiem Vārtiem? – Mēs zinām likumus un pazīmes, mēs nezaudējam laiku; mēs esam ielāgojuši, kā jāsargā Mācība, bet ko darīt tad, ja atradīsim vārtus aizslēgtus? Pēc atbildes atkal griezīsimies pie senās Ēģiptes Mistērijām, jo šīs Mistērijas bija zinātniski dzīves ceļi. Loceklis, kurš uzņemts, vajadzēja nepalēlinot ritmu aiziet līdz Skolotājam. Viņa priekšā atradās gaismu izstarojoša svītra un viņam vajadzēja tai sekot, nenovirzoties un neskarot svītru. Telpas, caur kurām bija jāiet, bija apgaismotas dažādām ugunīm. Dažreiz svītra gandrīz izzuda. Bet beidzot svītra sāka mirdzēt un kā žilbinošs stars pagāja zem smagajām noslēgtajām durvīm. Šīs durvis bija it kā nepieejamas – bez atslēgas. Dažādu metālu stieņi un plāksnes greznoja un nostiprināja tās. Garā biklais apmulsa

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

13.daļa: Virsotņu Ceļš.

1.nodaļa: Īsākais ceļš – varoņdarba ceļš.

un sajauc soļu ritmu, bet kas pazina negrozāmības nozīmi, tas gāja stingri. Bet kad viņa ķermenis atsitās pret nocietinātām durvīm, tās sabruka un viņš iegāja pēdējā Telpā. Šis negrozāmais mūsu Zemes čaulas trieciens ir nepieciešams, lai radītu augšupejas ritmu.

Gara zināšanas mums norāda, kā mērķa apmērs rada iespējamību apmēru. Un smago durvju sabrukšanas simbols labāk par visu parāda, kā jādarbojas.

Tagadnes prātnieki smejas par iespējamību ar pieri sienā izsist caurumu, bet senie ēģiptieši parādīja jauku mūsu būtības spēka simbolu – tāpēc ejiet pa stara līniju. Tāpēc apguvuši iepriekšējo protiet uzsākt jaunu. Protiet neievērot izsmieklu, vērstu pret drosmi, jo jūs zināt, kurp ejat.